

meget ned til at fremme specielle Formaal, saasom Landvaesenet, skadelige Dyrs og Insekters Udryddelse o. s. v., men den ærede Rigsdagsmand overseer, at Ministeriets Stilling i denne Henseende væsentlig er den, som han antydede, den burde være, nemlig at Ministeriet til et eller andet Foretagendes Fremme tilskyder Summer der, hvor vedkommende Amt ogsaa tilskyder Noget. Det er netop en Følge heraf, at man overordentlig hyppig skyder fra sig Besømmelsen af den Vigtighed, et saadant Foretagende kan have for vedkommende Egn, idet man siger: det er et langt bedre Vidnesbyrd om, at Sagen interesserer de Vedkommende og at de ansee den for virkelig at være af Vigtighed, at de ville gjøre Opoffelser for den. — Ministeriet, og vistnok ogsaa denne Forsamling, lægger mindre Vægt paa en Petition med en Mængde af Underkrifter, som udtales, at det eller det er af overordentlig Vigtighed for den eller den Egn, end derpaa, at de Paagjældende vise, at det er deres Hjertensmening, ved at erklære sig villige til at gjøre Offre derfor. — Det er den Retning, som Ministeriet, om den end ikke er fuldkommen gennemført, har betraadt, tilbeels efter Tilskyndelse fra dette Thing; det er den Aand, hvori man søger at gaae frem.

En æret Rigsdagsmand (G. Winther) har glædet sig over, at Beløbet af Arveafgifter var opført i indeværende Finanslov med et større Beløb end tidligere. Jeg kan ikke nægte, at enhver Glæde over Lovforslaget er mig saa behagelig, at det gjør mig ondt at maatte tage bort derfra, men jeg er her nødt til det. Det er nemlig ikke, fordi man har tænkt paa at forhøje Arveafgifterne, at Beløbet er opført høiere, men det er ligefrem taget efter, hvad det har vist sig at være ifølge de foregaaende Aars Regnskaber. Havde man taget Hensyn

til den i et særligt forelagt Lovforslag foreslaaede Forgøelse af Arveafgifterne, vilde Beløbet være blevet ikke lidet høiere. Jeg vil ikke have den Betænkelighed ved, om man med Hensyn til Arveafgifterne skulde gaae ind paa at foreslaae en progressiv Stigning. Man maa ikke gaae altfor vidt i den Grundsætning, som gjør sig gjældende f. Ex. gennem Indkomsskatten. Det vilde føre til, at man kunde anvende det Samme med Hensyn til Hartforret, at den ikke skulde være en ligelig Skat, men at den skulde være forholdsviis mindre for de mindre Eiendomme og stige forholdsviis for de større Eiendomme. Det vilde kunne føre dertil, og der kan derfor være store Betænkeligheder ved at gjøre den nævnte Grundsætning gjældende i for stor Udstrækning, og navnlig med Hensyn til Arv. Vel er det sandt, at Arv er en Gjenstand, der fortrinlig er skiftet til at bestattes, men lad os huske paa, at der maa iagttages et vist Maadehold med denne Bestatning; thi dersom dette Maadehold ikke bevares, vil den Bestræbelse, som Forældrene, tidt med stor Opoffelse fra deres egen Side, lægge for Dagen for at tilveiebringe Noget til Støtte for deres Børn, kunne tilintetgjøres; ligesom det ogsaa let vil fremkalde en Omgaaelse ved Gaver i levende Live eller paa anden Maade, naar Bestatningen blev særdeles bhrdefuld. Dette Spørgsmaal hører imidlertid ind under et særligt forelagt Lovforslag.

R e t t e l s e.

Nr. 8, Sp. 97, Lin. 18—19 f. o. i Tschernings Foredrag: „Tendentslignemoden“ læs: „Tendentsløggenmoden“.